

stemt område med henblik på opførelse af et af loven omfattet anlæg, kræver en særskilt tilladelse. Behandling af en sådan ansøgning (pladsansøgning) som et selvstændigt led i den for etablering af anlæg foreskrevne procedure er hermed institutionaliseret og i overensstemmelse med praksis i udlandet. Denne fase i proceduren er dog også forudsat — men ikke udtrykkeligt nævnt — i 1962-loven, jfr. bemærkningerne til nævnte lovs § 4 i betænkning nr. 286 af 1961, side 73.

Stk. 2 fastslår i overensstemmelse med de hidtidige regler, jfr. 1962-lovens § 4, stk. 2, det for alle tilladelser fælles grundprincip, at disse kun vil blive givet, når hensynet til sikkerheden og andre væsentlige, almene interesser er tilgodeset.

Til § 3.

Særligt for nukleare reaktoranlæg, atomkraft-anlæg, gælder, at tilladelse til placering af sådanne anlæg altid forudsætter folketingets tilslutning; herom, og om hvilke forhold der foreligger oplyst på dette tidspunkt til brug for folketingets overvejelse i sagen, henvises til de foranstående, almindelige bemærkninger til lovforslaget samt til bemærkningerne til § 10.

Ifølge stk. 1, 2. punktum, bortfalder en tilladelse til en ansøgt placering, såfremt de senere, nødvendige tilladelser til anlæggets bygning og idrifttagning ikke kan meddeles; det er herved forudsat, at sikkerheds- og miljømyndighedernes anvisninger og krav — om tekniske og andre ændringer i de fremlagte planer for byggeri og drift — til opfyldelse af sikkerheden og andre hensyn ikke har kunnet imødekommes.

For bygning og drift af atomanlæg og for placering, bygning og drift af øvrige af loven omfattede anlæg, jfr. bemærkningerne til § 1, gælder (stk. 2), at undervisningsministeren først kan give den ansøgte tilladelse efter forudgående forhandling med folketingets energipolitiske udvalg. Som en naturlig følge heraf og en forudsætning for, at udvalget kan blive bekendt med alle for beslutningen relevante forhold, er det (stk. 3) pålagt de to ministre, hvis ressort først og fremmest berøres af loven, at holde det energipolitiske udvalg løbende underrettet om alle væsentlige forhold af betydning for de af loven omfattede anlæg, herunder også tilsynet med dem.

I stk. 4 pålægges det undervisningsministeren at forhandle med miljøministeren inden tilladelse meddeles i henhold til denne §'s stk. 1, stk. 2 og stk. 5. Bestemmelsens hensigt er at sikre den koordinerede sagsbehandling mellem de to ministre, som lovforslaget forudsætter.

Tilladelse til gennemførelse af de i § 1, nr. 3, nævnte transporter gives principielt af undervisningsministeren; denne kan dog (stk. 5) bemyndige sundhedsstyrelsen til efter forhandling med atomenergikommissionen at give de fornødne transporttilladelser. Der henvises iøvrigt til bemærkningerne til § 7, stk. 3.

Til § 4.

Paragraffen fastslår, at atomenergikommissionen og sundhedsstyrelsen behandler alle nukleare sikkerhedsmæssige spørgsmål i forbindelse med ansøgninger og udøver tilsynet med overholdelsen af alle krav vedrørende den nukleare sikkerhed. Dette er i overensstemmelse med, men klarere udtrykt end i gældende ret, jfr. bekendtgørelse af 1963, §§ 3-4 og 1962-lovens § 7.

For atomenergikommissionen udøves denne virksomhed i første række af det den 1. september 1973 oprettede Tilsyn med nukleare anlæg, der fungerer som kommissionens teknisk-administrative organ i disse sager; der henvises til den i kommissionens årsberetning for 1. april 1973—31. marts 1974, side 55-58, givne redegørelse for Tilsynet med nukleare anlæg. For sundhedsstyrelsen udøves tilsynet af Statens institut for Strålehygiejne.

Inden der i henhold til stk. 1 afgives indstilling af atomenergikommissionen og sundhedsstyrelsen til undervisningsministeren, vil disse to styrelser have haft mulighed for at forelægge indstillinger og forslag, der foreligger for dem, for atomenergikommissionens og sundhedsstyrelsens rådgivende reaktorerudvalgsudvalg (det såkaldte Gomard-udvalg); dette udvalg, der er uafhængigt af de to styrelser, skal yde bistand under sikkerhedsvurderingen ved at afgive udtalelser og bedømmelser over de for udvalget forelagte spørgsmål, ligesom udvalget selv kan tage initiativ til at foretage eller lade foretage vurderinger af sikkerhedsforhold.

Kravet i stk. 3 om ansøgerens fremlæggelse af sikkerhedsdokumentation svarer til indholdet i §§ 3-4 i 1963-bekendtgørelsen; den deri foretagne opdeling i foreløbig og endelig sikkerhedsrapport er dog opgivet i lovforslaget, der i stk. 4 bemyndiger undervisningsministeren til at give almindelige regler for indholdet af den påkrævede sikkerhedsdokumentation. Stk. 3 fremhæver, at det er ansøger, der har pligt til at fremlægge egne og andre sagkyndiges vurdering og konklusion vedrørende de sikkerhedsmæssige forhold, der indgår i ansøgningen, der derefter skal bedømmes — og i givet fald kan forlanges udvidet — af sikkerhedsmyndighederne. Dette gælder principielt også omegnsbeskrivelsen; i særlige tilfælde — især hvis der er tale om bygning af nukleare anlæg i nærheden af grænsen eller ved nukleart